

ret mere formaalstjenligt, synes jeg, om den ærede Minister havde givet Kommissionen et videre Virkefelt og ladet den arbejde paa en anden Maade for at komme til et Resultat med Hensyn til, hvor der i Virkeligheden kan spares paa Landbrugets Budget, og hvor det ikke gaar an at spare. Landbruget som saadant, Landbrugets Organisationer og Landbrugets Mænd i al Almindelighed — jeg kan siges helt igennem — ønske virkelig Besparelser og betydelige Besparelser, de ønske at være saa lidt afhængige af Statskassen som paa nogen Maade muligt, men de ønske ogsaa, at der passes nøje paa, at de Besparelser, som fremkomme, ikke blive skadelige.

I denne Forbindelse vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han, hvis han faar de Besparelser paa Landbrugets Budget, som fremskaffes ved dette Lovforslag, er fornøjet dermed, eller om han vil søge at fremskaffe yderligere Besparelser paa Budgettet. Hvis dette sidste er Meningen, vilde jeg ønske, at vi samtidig havde faaet at vide, paa hvilke andre Punkter den højtærede Minister vilde fremkomme med Forslag til Besparelser. Og jeg vil ogsaa spørge den højtærede Minister, om han er nøjet med de Besparelser, som ville fremkomme ved dette Forslag, eller om han vil søge at gennemføre tilsvarende Besparelser paa de andre Budgetter. Det forekommer mig at være ret nødvendigt at faa dette at vide. Naar jeg skulde følge min Følelse, vilde jeg sige: Lad os tage alle disse Besparelser, som her foreslaas, i Herrens Navn, lad os være fri for disse Tilskud, som man mener, vi kunne undvære, ja lad os endog give mere bort end det, lad Ministeren faa sin Villie i den Henseende, lad os faa alle de Besparelser, som overhovedet kunne skaffes. Landbruget i sig selv er jo i Virkeligheden Landets bærende Erhverv, og det burde — derom kunne vi alle være enige — kunne føde sig selv og skaffe sig de Hjælpekilder, som det har Brug for. Men det kan jo ikke gaa an at lade Følelsen alene raade. Man skal ogsaa tage Forstanden med paa Raad, og naar man gør det, kan det ikke nægtes, at man kommer til den Erkendelse, at hvor der skal foretages Reduktioner, maa disse foretages med Varsomhed og med Hensyntagen til alle de forhaandenværende Forhold.

Jeg kan tænke mig, at der virkelig ved Arbejdet i Udvalget kan komme noget godt ud af dette Lovforslag, og jeg vil an-

befale det til den velvilligste Behandling baade i det Udvalg, der vil blive nedsat om det, og indenfor Tinget, men jeg vil dog gerne dertil føje, at naar jeg anbefaler, at vi gaa med til de flest mulige Besparelser paa Landbrugets Budget, gør jeg det ikke med den Motivering, hvormed den højtærede Minister har anbefalet disse Besparelser ude omkring i Landet paa forskellige Møder og andre Steder. Tværtimod, jeg gør det uanset den højtærede Ministers Motivering, vil jeg gerne sige, thi jeg mener, det ikke er rigtigt lige overfor Landbrugerne, som i det hele ere ret nøgterne og fornuftige, at bruge stærkere Udtryk end nødvendigt. Det vækker snarere Mistillid hos dem end Tillid. Jeg tror, at vi kunne rolig sige til Landbrugerne: Disse Besparelser, som vi mene at kunne gaa med til, naar Tidens Fylde en Gang kommer, gaa vi med til, fordi det er vor og eders Pligt at søge at gøre Statens Udgifter saa smaa som muligt under de øjeblikkelige vanskelige Forhold, men ikke fordi det er en saadan Nødvendighed, at Statens Velfærd just afhænger deraf.

Med disse Ord vil jeg gerne anbefale Forslaget til Tingets og det kommende Udvalgs største Velvillie.

Rasmus Hansen: Jeg vil begynde med at sige til det ærede Medlem fra Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), at han har Ret i den Bemærkning, han fremsatte ved Indledningen af denne Diskussion, at dette er ingen Revision af Husdyrloven. Det er det selvfølgelig ikke; det er kun en Beskæring af de Bevillinger, som ere en Følge af Husdyrloven og nærmest en procentvis Beskæring saa at sige over hele Linien. Nu antager jeg, at alle, i det mindste i denne Sal, ere villige til at erkende den Betydning, Landbruget har her i Danmark. Jeg tror, at alle erkende, at Landbrugets økonomiske Betydning for os er saa stor og overvældende, at det i Virkeligheden stiller alle andre Erhverv i Skygge. Jeg tror, at man med fuld Ret kan sige, at Landbruget her i Danmark i Virkeligheden er det Pendul, der sætter hele vort økonomiske Liv i Bevægelse. Efter dette skulde man tro, at Landbruget her i Landet maatte være særlig favoriseret, men naar man ser virkelig sundt og nøgternt paa Landbrugets Stilling, viser det sig, at det slet ikke er Tilfældet. Tværtimod ser man, at Industriens Stilling her i Landet er i ganske anderledes Grad begunstiget af Staten, i en saa høj Grad endog, at Sta-